

ג. בספר השיחות ה'תש"ה (עמ' 23 טור ב): "מורי החסיד הרשב"ץ פלעגט זיך נוהג זיין צו גיין אויף גאנץ יוכ"פ אויפן אהל אין ליובאוויטש. . דארט ביים אהל איז געווען א מנין שבת און יו"ט, און בחיי הוד כ"ק אאזמו"ר הרה"ק מוהר"ש איז דארט געווען א מנין אויך בימי החול".

ד. בתחלת שנת תשי"א התבטא כ"ק אדמו"ר נשיא דורינו באם הי' לי שופר כשהייתי על האהל הק' ערב ר"ה - הייתי נשאר שם בר"ה.

[דא"ג: לפי הידיעות שקבלתי, אלה שנמצאים בשבת ויו"ט אצל האהל, אינם מתפללים על הציון אז, רק מתפללים בחדר הקטן הסמוך להציון].

שכח ולא ספר העומר ושמע ביום מאחר בלא ברכה [גליון]

הרב שרגא פייוויל רימלער
רב בברייטון ביטש, ברוקלין, נ.י.

בגליון הקודם (עמ' 54 ואילך) מסתפק הרב וו. ר. שי' במי שלא ספר בלילה ומחר ביום שמע הספירה מאחר, אם יכול להמשיך לספור בלילות הבאות בברכה, ואם יש לחלק בין שמע ממי שסופר לצאת י"ח ובין שמע ממי שכבר ספר בלילה ואינו סופר ביום לצאת י"ח.

הנה לפי מסקנת רבינו בשו"ע שבנדו"ד מצוות אין צריכות כוונה ושומע כעונה, שהפירוש בזה שכוונת האדם אינו נוגע לקיום המצוה כלל, והמעשה הוא העיקר, והמצוה נעשית ומתקיימת ע"י המעשה בלי שום כוונה, נראה פשוט שבצירוף הכלל דשומע כעונה, הרי נעשית המצוה של הספירה, ויכול להמשיך לספור בלילות הבאות בברכה.

וכן משמע מדברי רבינו בסי' תפט סי"ד שאינו מחלק לגבי השומע אם המשיב מכוון לא לצאת י"ח שאז אין המשיב מקיים המצוה, משמע שספירת המשיב בין יצא בין לא יצא, הטעם שהשומע יכול לברך על ספירתו מכיון ש"הי' בדעתו (של השומע) לחזור ולספור".

ומה שנסתפק אם מזמור אלקים יחננו ואנא בכח ורבש"ע שאומרים אחר ספירת העומר נחשבים כדברים אחרים הרי רבינו כותב בפירוש שהספירה הראשונה אינה חשובה הפסק כיון שנתעסק בדבר שבירך עליו, ופשוט שהמזמור וכו' אין זה הדבר שבירך עליו, כי הברכה על הספירה בלבד.

בענין מנהג חב"ד להדלקת נרות שבת בנר של שעה [גליון]

הרב יוסף יצחק יהושע העכט
מח"ס אתפשטותא דמשה על הרמב"ם

בגליון תקלו (עמ' 169 ואילך) העיר הרב ג.א. שי' בענין מנהג חב"ד להדלקת נרות שבת בנר של שעה.

ברצוני להעתיק מה שכתבתי בזה בס' אתפשטותא דמשה על הרמב"ם הל' חנוכה (אה"ק תשס"ה) עמ' רמה [לאחר ביאור מקיף (לפי"ע) בהנתבאר בשו"ע אדה"ז הל' שבת סי' רעז ס"א-ג בהזהירות שצ"ל בנר של שמן לענין מבעיר ומכבה בניגוד לנר של שעה וכיו"ב, ע"ש עמ' רכג ואילך].

וז"ל שם (בשינוי לשון קצת): אף שכ' בשו"ע אדה"ז הל' שבת סי' רסד סי"ב: "מצוה מן המובחר להדר אחר שמן זית [להדלקת נר שבת] כמו לנר חנוכה כו' ואם אין שמן זית מצוי מצוה יותר בשאר שמנים שאורן זך וצלול מבנרות של חלב ושל שעה הכרוכים לפי שיש אוסרים אותן שאינן מחלקים בין השמן הפסול המונח בכלי לכוון סביב הפתילה". ע"כ. כ' ע"ז בלקו"ש חל"ה עמ' 320 הע' 21 "אבל פוק חזי מה עמא דבר, מנהג ישראל". ובלקו"ש חכ"א עמ' 382: "בבית כ"ק מו"ח אדמו"ר לא ראיתי אף פעם אחת שידליקו בשמן (זית וכיו"ב) בנש"ק ויו"ט, כ"א בנרות חלב, והיפוכו בנרות חנוכה. טעם ע"ז לא שמעתי". ע"כ.

וי"ל, מיוסד על המבואר בשו"ע אדה"ז הל' שבת סי' רעז ס"א-ג שצריך ליזהר בנר של שמן, מה שאצל"כ בנרות שעה וכיו"ב, עד"ז י"ל